

Δικάσιμος: 23.03.2017

1214 / 21 ΙΑΝ. 2017

Δικαστής:

Διάδικοι: κλπ κατά EUROBANK ERGASIAS

Διαδικασία: Ασφαλιστικά μέτρα (αναστολή εκτέλεσης)

Αρ. Κατ.:1190/2017

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Σύμφωνα με το άρθ. 2 παρ. 6 του ν. 2251/1994 "περί προστασίας των καταναλωτών", όπως αυτό είχε πριν από την αντικατάστασή του με το άρθ. 10 παρ. 24 στοιχ. β' του ν. 2741/1999, οι γενικοί όροι των συναλλαγών, δηλαδή οι όροι, που έχουν διατυπωθεί εκ των προτέρων για αόριστο αριθμό μελλοντικών συμβάσεων, απαγορεύονται και είναι άκυροι, αν έχουν ως αποτέλεσμα την υπέρμετρη διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή, όπως είναι και ο πελάτης της τράπεζας, στον οποίο η τελευταία, χωρίς ουσιαστική διαπραγμάτευση, αλλά με βάση προδιατυπωμένους όρους κορηγεί, εκτός των άλλων, καταναλωτικά ή στεγαστικά δάνεια. Ο καταχρηστικός χαρακτήρας ενός τέτοιου γενικού όρου, ενσωματωμένου σε σύμβαση, κρίνεται, αφού ληφθούν υπόψη η φύση των αγαθών ή υπηρεσιών, το σύνολο των ειδικών συνθηκών κατά τη

σύναψη της και όλες οι υπόλοιπες ρήτρες της σύμβασης ή άλλης σύμβασης, από την οποία αυτή εξαρτάται (ΑΠ 904/2011 Αρμ 2012.1708). Ο περιέχων τη διάταξη αυτή νόμος 2251/1994 αποτελεί, εξάλλου, ενσωμάτωση στο εθνικό δίκαιο της Οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 5.4.1993 "σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες συμβάσεων που συνάπτονται με τους καταναλωτές". Στο άρθ. 3 παρ. 1 της εν λόγω Οδηγίας ορίζεται ότι "ρήτρα σύμβασης, που δεν αποτέλεσε αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης, θεωρείται καταχρηστική, όταν, παρά την απαίτηση της καλής πίστης, δημιουργείται εις βάρος του καταναλωτή σημαντική ανισορροπία ανάμεσα στα δικαιώματα και στις υποχρεώσεις των μερών, τα απορρέοντα από τη σύμβαση". Η ρύθμιση της παρ. 6 του άρθ. 2 του ν. 2251/1994 αποτελεί, εξειδίκευση της γενικής αρχής του άρθ. 281 ΑΚ, κατά την οποία απαγορεύεται η καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος ή η κατάχρηση ενός θεσμού, όπως είναι η συμβατική ελευθερία. Η ανωτέρα παράγραφος, στην αρχική της διατύπωση, χρησιμοποιούσε τον όρο "υπέρμετρη διατάραξη" της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλόμενων, αποκλίνοντας έτσι φραστικά από τη διατύπωση του άρθ. 3 παρ. 1 της Οδηγίας, η οποία ομιλεί για "σημαντική ανισορροπία ανάμεσα στα δικαιώματα και στις υποχρεώσεις των μερών". Στενή γραμματική ερμηνεία του όρου "υπέρμετρη" διατάραξη θα οδηγούσε σε σημαντικό περιορισμό της δυνατότητας ελέγχου του περιεχομένου των γενικών όρων των συναλλαγών (γ.ο.σ.) και, συνεπώς, σε μειωμένη προστασία

#

#

του καταναλωτή έναντι εκείνης της Οδηγίας. Η ανάγκη της σύμφωνης με την Οδηγία ερμηνείας του εθνικού δικαίου επιβάλλει, επομένως, όπως ο όρος "υπέρμετρη" διατάραξη εκληφθεί, διασταλτικά ερμηνευόμενος, ότι σημαίνει "ουσιώδη ή σημαντική" διατάραξη. Η ανάγκη αυτή, εναρμονισμένης δηλαδή προς την Οδηγία ερμηνείας, επιβάλλει να δοθεί η ίδια έννοια, μέσω τελολογικής συστολής, στον όρο "διατάραξη" και μετά την απάλειψη του όρου "υπέρμετρη", στην οποία προέβη ο νεότερος νομοθέτης με το άρθ. 10 παρ. 24 στοιχ. β' του ν. 2741/1999. Συνεπώς και μετά την τροποποίηση αυτή, προϋπόθεση της καταχρηστικότητας κάποιου γ.ο.σ. είναι η με αυτόν "ουσιώδης ή σημαντική" διατάραξη της συμβατικής ισορροπίας (ΟΛΑΠ 6/2006, ΕΛΛΔνη 2006,419). Πρέπει, εξάλλου, να σημειωθεί ότι η παρ. 2 του άρθ. 6 του ως άνω νόμου έχει ήδη αντικατασταθεί με την παρ. 2 του άρθ. 2 του ν. 3587/2007. Ορίζεται δε πλέον σε αυτή ότι γενικοί όροι συναλλαγών, που έχουν ως αποτέλεσμα τη σημαντική διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή, απαγορεύονται και είναι άκυροι. Προστέθηκε, δηλαδή, με την ως άνω διάταξη ο όρος "σημαντική", που δεν υπήρχε στην προϋπάρχουσα μορφή του άρθρου. Περαιτέρω, εκτός από την ανωτέρω γενική ρήτρα για την καταχρηστικότητα των γ.ο.σ., που συνεπάγονται διατάραξη της συμβατικής ισορροπίας, στην παρ. 7 του άρθ. 2 του ν. 2251/1994 απαριθμούνται ενδεικτικώς και τριάντα μία περιπτώσεις γενικών όρων, που θεωρούνται άνευ ειτέρου (per se) καταχρηστικοί, χωρίς ως προς αυτούς να ερευνάται η συνδρομή των προϋποθέσεων της γενικής ρήτρας, αφού αυτοί

θεωρούνται, κατά αμάχητο τεκμήριο, ότι έχουν καταχρηστικό χαρακτήρα. Στις περιπτώσεις αυτές περιλαμβάνεται, μεταξύ άλλων, και η υπό στοιχείο ια', σύμφωνα με την οποία καταχρηστικοί είναι και εκείνοι οι όροι, που, χωρίς σπουδαίο λόγο, αφήνουν το τίμημα αόριστο και δεν επιτρέπουν τον προσδιορισμό του με κριτήρια ειδικά καθορισμένα στη σύμβαση και εύλογα για τον καταναλωτή. Η σωρευτική εφαρμογή από το Δικαστήριο των παρ. 6 και 7 του άρθ. 2 του ν. 2251/1994 δεν αποκλείεται, καθώς η επίκληση του γενικού αξιολογικού κριτηρίου "της διατάραξης της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή" είναι δυνατό να έχει αξία και χρησιμότητα για την εξειδίκευση των αόριστων νομικών εννοιών και αόριστων αξιολογικών κριτηρίων, που χρησιμοποιεί ο νόμος στις επιμέρους περιπτώσεις του ενδεικτικού καταλόγου. Εξάλλου, και οι περί γραφόμενες από το νόμο ειδικές, κατά αμάχητο τεκμήριο, περιπτώσεις καταχρηστικότητας αποτελούν ενδείκτες, που καθοδηγούν στην ερμηνεία της γενικής ρήτρας και, συγκεκριμένα, της έννοιας της διατάραξης της συμβατικής ισορροπίας. Μεταξύ των καθοδηγητικών αρχών, που συνάγονται από τις ειδικές αυτές περιπτώσεις, είναι και η αρχή της διαφάνειας, καθώς και η αρχή της απαγόρευσης της χωρίς λόγο ανάθεσης του προσδιορισμού της παροχής ή των επιμέρους στοιχείων της στην απόλυτη κρίση του προμηθευτή. Ειδικότερα, σύμφωνα με την αρχή της διαφάνειας, η οποία ρητά διατυπώνεται και στο άρθρο 5 της Οδηγίας, οι γ.ο.σ. πρέπει να είναι διατυπωμένοι με τρόπο σαφή και κατανοητό, ώστε ο καταναλωτής να είναι σε θέση να διαγνώσει εκ των

#

#

#

Η προτερών κρίσιμα στοιχεία ή μεγέθη της σύμβασης, όπως τη διάρκεια της και τα μεγέθη, που περικλείονται στη βασική σχέση παροχής και αντιπαροχής. Η σχέση αυτή παροχής και αντιπαροχής, κατ' αρχήν, δεν λαμβάνεται υπόψη για την εκτίμηση του καταχρηστικού χαρακτήρα κάποιου γ.ο.σ. Εντούτοις, σύμφωνα και με το άρθ. 4 παρ. 2 της Οδηγίας, ελέγχεται, εάν ο σχετικός όρος δεν είναι διατυπωμένος κατά τρόπο σαφή και κατανοητό, εάν έχει, δηλαδή, παραβιασθεί η αρχή της διαφάνειας (ΟΛΑΠ 15/2007 ΔΕΕ 2007.975). Η ως άνω απαίτηση περί διαφάνειας των γ.ο.σ. δεν αφορά, εξάλλου, απλά και μόνο τον κατανοητό αυτών χαρακτήρα από τυπική και γραμματική άποψη, παρά αναφέρεται και στη λειτουργία τους, ούτως ώστε ο καταναλωτής να μπορεί να εκτιμήσει, βάσει σαφών και κατανοητών κριτηρίων, τις οικονομικές συνέπειες και μεταβολές, που κάθε όρος συνεπάγεται με αυτόν (βλ. ΔΕΚ, απόφαση της 30ης Απριλίου 2014, υπόθεση C-26/13, Agrad Kasfer, Hajnalka Kasierne Rabai κατά OTP Jeizalogbank Zrt, σκέψεις 71 - 75). Η παραπάνω σαφήνεια, δηλαδή, αφορά και τις νομικές συνέπειες μίας ρήτρας, ήτοι τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του καταναλωτή. Για το λόγο δε αυτό, ασαφείς ή πολυσήμαντες ρήτρες δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιούνται από τον προμηθευτή, με σκοπό να ενισχύσει τη θέση του απέναντι στον καταναλωτή. Ειδικά, όσον αφορά τις δυσμενείς οικονομικές συνέπειες και επιβαρύνσεις, αυτές θα πρέπει να είναι ευκρινείς, με την έννοια ότι μπορούν να γίνουν άμεσα κατανοητές από το μέσο καταναλωτή, ο οποίος δεν διαθέτει εξειδικευμένες νομικές ή οικονομικές γνώσεις. Η διαφάνεια, λοιπόν, αφορά στη σαφή και κατανοητή

διατύπωση, στην αρχή του ορισμένου ή οριστού περιεχομένου και στην αρχή της προβλεψιμότητας της ύπαρξης των όρων. Αδιαφανείς ρήτρες, που αποκρύπτουν την πραγματική, νομική και οικονομική κατάσταση, δημιουργούν τον κίνδυνο ο καταναλωτής είτε να απέσχει από την άσκηση ορισμένων δικαιωμάτων του, είτε να αποδεχθεί αξιώσεις, που, κατά το φαινόμενο, έχει ο προμηθευτής. Υπό το πρίσμα αυτό, οι αδιαφανείς ρήτρες μπορεί να οδηγήσουν, ακριβώς λόγω της αδιαφάνειάς τους, στη διατάραξη της συμβατικής ισορροπίας κατά το άρθ. 2 παρ. 6 του ν. 2251/1994. Για το λόγο αυτό και οι γ.ο.σ., υπακούοντας στην παραπάνω αρχή, πρέπει να παρουσιάζουν τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μερών κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή (ΑΠ 652/2010, ΔΕΕ 2010,943, ΑΠ 430/2005, ΕΛΛΔνη 2005,802). Περαιτέρω, γίνεται δεκτό ότι η ακυρότητα ενός γ.ο.σ. δεν επιδρά στο κύρος όλης της δικαιοπρακτικής σύμβασης, αλλά είναι μερική, υπό την έννοια ότι άκυρος θεωρείται μόνο ο συγκεκριμένος καταχρηστικός, σύμφωνα με το νόμο, όρος. Ως προς δε το ζήτημα της πλήρωσης του κενού, που δημιουργείται από την ακυρότητα ενός γ.ο.σ., αυτό καλύπτεται, κατ' αρχήν, και εφόσον προβλέπεται σχετική ρύθμιση, με την εφαρμογή του αντίστοιχου κανόνα ενδοτικού δικαίου, ο οποίος, όπως προκύπτει από τη δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη της Οδηγίας 93/13, θεωρείται ότι δεν περιέχει καταχρηστικές ρήτρες και ότι συνάδει με τους σκοπούς του άρθ. 6 παρ. 1 της Οδηγίας 93/13 (βλ. την ανωτέρω απόφαση του ΔΕΚ, σκέψεις 80 - 82 και 85). Σε διαφορετική περίπτωση, γίνεται από το Δικαστήριο συμπληρωματική ερμηνεία της σύμβασης κατά το

άρθ. 200 ΑΚ, βάσει, δηλαδή, της καλής πίστης, αφού εκληφθούν υπόψη και τα συναλλακτικά ήθη (ΕφΑθ 1471/2013, ΤΝΠ Νόμος). Συγκεκριμένα, καλή πίστη είναι η συμπεριφορά, που επιβάλλεται στις συναλλαγές, κατά την κρίση χρηστού και γνωστικού ανθρώπου, ενώ συναλλακτικά ήθη είναι οι συνηθισμένοι στις συναλλαγές τρόποι ενέργειας. Για τη διαμόρφωση της σχετικής κρίσης το Δικαστήριο σταθμίζει τα συμφέροντα των μερών και ιδίως εκείνου, στην προστασία του οποίου αποβλέπει ο ερμηνευόμενος όρος, λαμβάνει δε, επίσης, υπόψη τη φύση και το σκοπό της δικαιοπραξίας, τις συνθήκες, υπό τις οποίες έγιναν οι δηλώσεις βούλησης των μερών, τις τοπικές και γλωσσικές συνήθειες, τις προηγούμενες συναλλαγές των μερών και την προηγούμενη συμπεριφορά τους, τις διαπραγματεύσεις, που είχαν προηγηθεί και πώς οι σχετικές δηλώσεις του ενός μέρους αναμένονταν να εκληφθούν από το άλλο. Για να συναγάγει, εξάλλου, το ερμηνευτικό του πόρισμα το Δικαστήριο δεν είναι υποχρεωμένο να αρκестθεί στο περιεχόμενο της σύμβασης, αλλά μπορεί να αντλήσει στοιχεία και εκτός αυτής, τα οποία θα προταθούν από τους διαδίκους. Δεν αποκλείεται, μάλιστα, να λάβει υπόψη του και στοιχεία από τη μεταγενέστερη από την κατάρτιση της σύμβασης συμπεριφορά των μερών, ως ενδεικτικά του νοήματος, που είχαν προσδώσει στη σύμβαση τα μέρη, γεγονός, που υποδηλώνεται και με τις σύμφωνες με αυτό ενέργειές τους (ΑΠ 374/2013, ΤΝΠ Νόμος). Αντίθετα, η διάταξη του άρθ. 371 ΑΚ και το εξ αυτής απορρέον κριτήριο της δίκαιης κρίσης, ως μέσο συμπλήρωσης του κενού, που δημιουργείται από την ακυρότητα ενός γ.ο.σ., δεν μπορεί να

τύχει εφαρμογής, καθώς δεν αποτελεί κατάλληλο μέσο για την προστασία του αντισυμβαλλόμενου - καταναλωτή, δεδομένου ότι η παραπάνω διάταξη εφαρμόζεται κυρίως στις ατομικές συμβάσεις και δεν μπορεί να διασφαλίσει τα συμφέροντα του καταναλωτή σε συμβάσεις, όπου οι όροι μεταξύ των συμβαλλόμενων μερών δεν καθίστανται αντικείμενο διαπραγμάτευσης, όπως συμβαίνει εν προκειμένω με τους γ.ο.σ. (ΑΠ 1030/2001, ΔΕΕ 2001,1125). Έτσι, η απόφαση του Δικαστηρίου, που προβαίνει σε συμπληρωματική ερμηνεία άκυρου, κατά τα ανωτέρω, όρου, δεν είναι διαπλαστική, διότι δεν προβαίνει σε προσδιορισμό της παροχής κατά τη διάταξη του άρθ. 371 εδ. 2 ΑΚ (οπότε στην περίπτωση αυτή πράγματι θα επρόκειτο για διαπλαστική απόφαση, η οποία διαπλάσσει το περιεχόμενο της ενοχικής σχέσης), παρά μόνο σε συμπλήρωση του κενού, που δημιούργησε ο άκυρος όρος, ώστε να ανταποκρίνεται στις αρχές της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών, χωρίς, ωστόσο, να τροποποιεί τη σύμβαση (ΠολΠρΕανθ 23/2014, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ (ad hoc για δάνειο σε ελβετικό φράγκο), ΠολΠρΑθ 5257/2013, ΠολΠρΑθ 3990/2013, ΠολΠρΑθ 2942/2013, ΤΝΠ Νόμος).

Με την υπό κρίση αίτηση ζητείται να ανασταλεί η εκτέλεση της υπ' αρ. 843/2014 διαταγής πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, που εκδόθηκε εις βάρος των αιτούντων, κατόπιν αιτήσεως της καθ' ης, μέχρι να εκδοθεί οριστική απόφαση επί της από 21-7-2014 (υπ' αρ. καταθ. 35948/4867/21-7-2014) ανακοπής τους. Θεμελιώνεται δε το αίτημα της αναστολής εκτέλεσης αφενός στο γεγονός ότι

πιθανολογείται η ευδοκίμηση των λόγων της ανακοπής, αφετέρου στο ότι τυχόν εκτέλεση της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής θα έχει ως συνέπεια να υποστούν ανεπανόρθωτη βλάβη. Σημειώνεται ότι η ανακοπή, της οποίας το περιεχόμενο επισυνάπτεται αυτούσιο στην υπό κρίση αίτηση, έχει ασκηθεί εμπροθέσμως.

Με το παραπάνω περιεχόμενο και αίτημα η υπό κρίση αίτηση παραδεκτά και αρμοδίως εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 και επ. του ΚΠολΔ), σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 632 παρ. 3 ΚΠολΔ και θα πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς το νομικά και ουσιαστικά βάσιμο των προβαλλόμενων λόγων της.

Με τον 3ο κοινό λόγο ανακοπής οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται "ότι είναι άκυρη η επίδικη σύμβαση δανείου σε ελβετικό φράγκο λόγω αορίστιας της παροχής κατά άρθρο 372 ΑΚ. Ο λόγος αυτός είναι παραδεκτός λόγος ανακοπής, είναι δε επαρκώς ορισμένος και νόμιμος, στηριζόμενος στις διατάξεις των άρθ. 2 § 1, 6 και 7 του ν. 2251/1994, 281 ΑΚ και 632 § 1 ΚΠολΔ. Πρέπει, επομένως, να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική του βασιμότητα.

Από την μαρτυρική κατάθεση της μάρτυρα ανταπόδειξης και την χωρίς όρκο εξέταση του πρώτου αιτούντα που περιέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά συνεδρίασης και από όλα τα έγγραφα που προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά. Δυνάμει της 650000224290/01.3.2007 σύμβασης στεγαστικού δανείου

που καταρτίστηκε στο Πειραιά μεταξύ των αιτούντων και του νομίμου εκπροσώπου της καθ' ης σε συνδυασμό με τις από 01-3-2007, 13-01-2009, 30-5-2011, 19-6-2012, 17-01-2013 πρόσθετες πράξεις πρόσθετες πράξεις χορηγήθηκε στον πρώτο αιτούντα έντοκο στεγαστικό δάνειο 223.549,06 ελβετικών φράγκων με σκοπό την εξόφληση υφιστάμενου στεγαστικού δανείου, για το οποίο εγγυήθηκε η δεύτερη αιτούσα ως αυτοφειλότης. Για την εξυπηρέτηση του δανείου τηρήθηκε ο 0026-0005-1-1-0102144294 λογαριασμός στον οποίο έγινε η εκταμίευση του δανείου. Στις 30.09.2013 η καθ' ης προέβη κατ' άσκηση σχετικού συμβατικού της δικαιώματος σε καταγγελία της σύμβασης δανείου και κήρυξε ληξιπρόθεσμο και απαιτητό όλο το ποσό που την ημέρα εκείνη ανερχόταν σε 216.795,74 ελβετικά φράγκα. Η καταγγελία επιδόθηκε νόμιμα στους αιτούντες. Εν συνεχεία η καθ' ης, με δεδομένο ότι το ποσό δεν εξοφλήθηκε, προέβη στην κατάθεση αίτησης ενώπιον του Δικαστή του παρόντος Πρωτοδικείου και στην έκδοση της ανακοιπούμενης διαταγής πληρωμής εναντίον των αιτούντων.

Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι στην παραπάνω σύμβαση περιέχεται ο όρος 7 κατά τον οποίο "εφόσον το δάνειο ή οποιοδήποτε τμήμα αυτού έχει χορηγηθεί σε συνάλλαγμα, οι οφειλότες υποχρεούνται να εκπληρώσουν τις εντεύθεν υποχρεώσεις τους προς την Τράπεζα είτε στο νόμισμα της χορήγησης είτε σε ευρώ με βάση την τρέχουσα τιμή πώλησης του νομίσματος χορήγησης κατά την ημέρα καταβολής" ενώ στον ορο 9 ορίζεται ότι "σε περίπτωση καταγγελίας σύμφωνα με το αμέσως προηγούμενο άρθρο η Τράπεζα δικαιούται να

μετατρέψει το σύνολο της απαίτησης σε ισότιμη οφειλή ευρώ με βάση την ισχύουσα τιμή αγοράς του ελβετικού νομίσματος (ελβετικό φράγκο CHF) κατά την ημέρα μετατροπής. Στην περίπτωση αυτή, το κόστος για την μετατροπή του ποσού της δόσης σε ελβετικά φράγκα σε ευρώ με βάση την τιμή πώλησης από την τράπεζα βαρύνει εξολοκλήρου τον οφειλέτη". Αν και το δάνειο δόθηκε σε ελβετικό φράγκο, τόσο η εκταμίευσή του όσο και οι καταβολές των δόσεων συμφωνήθηκαν και λάβαιναν χώρα σε ευρώ, αφού οι αιτούντες ζουν και εργάζονται στο νομό Αττικής και λαμβάνουν αποδοχές σε ευρώ και σε ευρώ πραγματοποιούν όλες τις συναλλαγές τους. Ωστόσο, οι δόσεις του δανείου υπολογίζονταν σε ελβετικά φράγκα και καταβάλλονταν το ισόποσο τους σε ευρώ κατά την δήλη ημέρα καταβολής της κάθε μηνιαίας δόσης. Τούτο είχε ως αποτέλεσμα ο πρώτος αιτών να είναι υποχρεωμένος να καταβάλει πιο πολλά χρήματα, προκειμένου να αποπληρώνει τις τοκοχρεωλυτικές δόσεις του δανείου. Οι προαναφερόμενοι όροι, που ήταν προδιατυπωμένοι από την καθ' ης και περιλαμβάνονταν στους γ.ο.σ., χωρίς να έχουν αποτελέσει αντικείμενο διαπραγμάτευσης μεταξύ των διαδίκων, κατά το μέρος που ρυθμίζουν την ισοτιμία, με βάση την οποία θα μετατρέπονται σε ελβετικά φράγκα οι τυχόν καταβολές σε ευρώ, που πραγματοποιεί ο πρώτος αιτών καθ' όλη τη διάρκεια αποπληρωμής του δανείου, είναι αόριστοι και ασαφείς, ως εκ τούτου δε, καταχρηστικοί και άκυροι. Συγκεκριμένα, με τους επίμαχους όρους παραβιάζεται από την καθ' ης η υποχρέωση σαφήνειας και διαφάνειας των γ.ο.σ., η οποία επιτάσσει όλοι οι όροι να είναι διατυπωμένοι

κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή, ούτως ώστε απρόσεκτος μεν ως προς την ενημέρωσή του, αλλά διαθετών τη μέση αντίληψη, κατά τον σχηματισμό της δικαιοπρακτικής του απόφασης, καταναλωτής να γνωρίζει τις συμβατικές δεσμεύσεις, που αναλαμβάνει, ιδίως δε όσον αφορά στη σχέση παροχής και αντιπαροχής (Εφπειρ 711/2011 ΔΕΕ 2012.356). Συγκεκριμένα, με τις ως άνω ρήτρες δεν παρουσιάζονται, κατά τρόπο σαφή και ορισμένο, τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των συμβαλλόμενων στη σύμβαση διαδίκων, αφού δεν διατυπώνεται ευκρινώς ο τρόπος λειτουργίας της συναλλαγματικής ισοτιμίας, η μέθοδος και οι ιδιαιτερότητες του μηχανισμού μετατροπής του εγχώριου νομίσματος σε ξένο νόμισμα, καθώς, επίσης, και η σχέση μεταξύ του μηχανισμού αυτού και των τυχόν άλλων, που προβλέπουν έτερες ρήτρες σχετικά με την αποδέσμευση και την αποπληρωμή δανείων, ούτως ώστε ο καταναλωτής και, εν προκειμένω, οι αιτούντες, οι οποίοι δεν πιθανολογήθηκε πως διέθεταν ιδιαίτερες γνώσεις αναφορικά με τους νομισματικούς κανόνες, τις συνθήκες της αγοράς και το κόστος του χρήματος, να μπορούν να εκτιμήσουν τις οικονομικές συνέπειες, που θα μπορούσε να έχουν παραπάνω όροι, και, συγκεκριμένα, να διαγνώσουν, εκ των προτέρων, τόσο το ύψος των μηνιαίων τοκοχρεωλυτικών δόσεων, που θα καλούνταν να καταβάλουν για την αποπληρωμή του δανείου, όσο και το ύψος του ανεξόφλητου κεφαλαίου τους, σε περίπτωση που η ισοτιμία μεταξύ ευρώ και ελβετικού φράγκου διαφοροποιούνταν σε βάρος του πρώτου (βλ. ΔΕΚ, ό.π., σκέψεις 73-75).

ΕΝ
Δεν μπορούσαν, επομένως, αυτοί να γνωρίζουν εκ των προτέρων τις συμβατικές δεσμεύσεις, που αναλαμβάνουν. Και ναι μεν οι επίμαχοι όροι ήταν σαφώς διατυπωμένοι από γραμματική άποψη, πλην, όμως, μόνη η σαφήνεια αυτή δεν αρκεί, κατά τα διαλαμβανόμενα στην οικεία μείζονα σκέψη, προκειμένου να κριθούν ως έγκυροι βάσει των κριτηρίων, που ο ν. 2251/1994 και η Οδηγία 93/13/ΕΟΚ θέτουν, αφού, εξαιτίας της παραπάνω αοριστίας τους ως προς τις οικονομικές συνέπειές τους, οδηγούν ουσιαστικά στη διάψευση των τυπικών και δικαιολογημένων προσδοκιών του καταναλωτή - πελάτη αναφορικά με την εξέλιξη της συναλλακτικής του σχέσης με την Τράπεζα (βλ. ΑΠ 1219/2001, ΔΕΕ 2001,1128). Συνεπώς εφ' όσον πιθανολογείται ότι θα ευδοκιμήσει η ανακοπή που άσκησαν οι αιτούντες κατά της ένδικης διαταγής πληρωμής, όρος αναγκαίος για την χορήγηση της ζητούμενης αναστολής εκτελέσεως, πρέπει να γίνει δεκτή η αίτηση και ως ουσιαστικά βάσιμη ενώ παρέλκει η εξέταση της βασιμότητας των λοιπών λόγων ανακοπής. Τα δικαστικά έξοδα των αιτούντων πρέπει να επιβληθούν σε βάρος της καθ'ης λόγω της ήττας της (άρθρο 176 ΚΠολ) κατά το διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδικών.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αίτηση.

ΑΝΑΣΤΕΛΛΕΙ την εκτέλεση της υπ' αριθ. 843/2014
 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς
 Πρωτοδικείου Πειραιώς μέχρι να εκδοθεί οριστική απόφαση
 επί της από 21-07-2014 ανακοπής.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ τα δικαστικά έξοδα των αιτούντων σε βάρος της
 καθ' ης και τα προσδιορίζει σε διακόσια (200) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στον Πειραιά
 στις 21 Ιουλίου 2017, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο
 ακροατήριό του, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων
 δικηγόρων τους με παρούσα και τη Γραμματέα

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Χρ. Λαμπρινιάδου

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Ακρίβες αντίγραφο
 εκ του πρωτοτύπου σχεδίου
 της υπ' αριθμ. 1214 / 2017
 Απόφασης του Μονομελούς
 Πρωτοδικείου Πειραιά
 (Διοίκηση Ασφαλιστικών Μέτρων)
 Πειραιάς, 24 Ιουλ. 2017
 Η Γραμματέας

Καλλιπη Γκαλαβάνη